

לצומת רעננה והשאירה אותה שם. היא לא נראתה מאז. המישטרה שחקרה במיקרה, הגיעה למסקנה כי הצעירה נרצחה על רקע מיני, וגופתה הוסתרה.

בשנת 1981 היתה מריבה קשה בין חמולות ככפר עילוט שליד נצרת, ומישהו טרח להביא לידיעת המישטרה כמה עובדות אשר גרמו לפתיחת התיק הישן נגד שלושת החשודים. טובי החוקרים הופקדו עליו והחקירה נכנסה להילוך גבוה.

אם אמנם החשודים הם אשר ביצעו את הרצח הראשון בשנת 1966, יתכן כי הצלחת המעשה והאלם שהשתרר אחר־כך, עודדו אותם למעשי אונס נוספים. ומאחר שהמציאות מוכיחה שהפושעים חוזרים כדרך־כלל על השיטה שצולחה בידם בעבר, המשיכו לאנוס נערות באותו איזור ובאותה שיטה עצמה.

בזמן רצח מרי אלמקיאס היו בני־הדודים עבד־סאלם וסאלח בני 22 ומוחמד־קאסם, גם הוא בן־דודו, בן 20.

הרצח השני אירע חודשיים אחר־כך ברצמבר 1966. גופתה של מרים פינקוס בת 17 מכפר מונאש, נמצאה עירומה בפרדס במרחק של קילומטר מדרום לחדרה. היא נאנסה ונרצחה בסכין.

חגורה של אנס

בשנת 1967 נעצרו השלושה בחשד רצח מרי אלמקיאס. מיקרי האונס והרצח בכביש החוף נפסקו עד אפריל 1968.

המיקרה השלישי קרה באפריל 1968. שרה ליפא בת 20, נמצאה מתה שבוע אחרי היעלמה. היא נמצאה בפרדס ליד חדרה וגם היא נרצחה ברקירות סכין בחזה.

במאי 1972 נמצאה גופתה של התיירת ג'קלין סמית מאנגליה, ליד בריכות־הדגים של קיבוץ מעגן־מיכאל. גם היא נמצאה עירומה וגם היא נאנסה לפני מותה. היא נרצחה בחניקה.

באוקטובר 1972 נמצאה גופתה של רוברטה סרבי בת 13, ליד מושב קדימה בשרון במצב של ריקבון. הילדה היפה עלתה מאיטליה עם אביה זמן קצר לפני מותה, והיא הוכנסה למוסד חדסים. מכיוון שלא ידעה עברית ולא נקלטה בחברה ברחה מהמוסד אל בית אביה שבכפר־סבא. האב ניסה להחזירה למוסד, וכאשר שוחח עם אחד המרריכים ברחה רוברטה שנית אל בין הפרדסים בסביבה ונעלמה.

חיפושי המישטרה לא העלו דבר. רק אחרי ארבעה ימים נמצאה גופתה. התברר כי היא נאנסה ונרצחה בחניקה. המישטרה, שגילתה יוזמה וחריצות, מצאה חגורת־מכנסים חסרת אבוס בקירבת הגופה, וכך הגיעה אל אחמד דבור סאלח, מכפר ג'יסר אל־זרקא. על גופו של הצעיר נמצאו שריטות שתאמו את המימצאים תחת ציפורני הנרצחת, והחגורה התאימה לגופו. הוא הודה באשמה ונידון למאסר־עולם.

הרצח הבא היה רצח החיילת רחל הלר ב־24 באוקטובר 1974. החיילת הבלגית חזרה

נרצחת רחל הלר פוענח

גופתה היתה עירומה בחלקה וגם היא נרצחה על רקע מיני.

מאז נפסקו הרציחות כאופן מסתורי. בין התיאוריות שהועלו היתה גם התיאוריה כי חולה־הנפש שביצע את הרציחות נפטר באותה שנה.

אולם אם אמנם שלושת החשודים שנעצרו כעת הם הרוצחים, הרי שבשנת 1976, בעת מותה של אלינור, האחרונה בסידרה, היו כבר שניים מהם בני 32 והשלישי בן 30. הם בוודאי היו כבר נשואים ובעלי־מישפחות, ויתכן שהרגישו עצמם

שאול מרכוס, שהיה ראש צוות־החקירה שהביא להרשעתו של ברנס, מאשמת עדות־שקר כעניין זה.

הודאה ברצח

השאלה העיקרית, אשר לא התבררה למעולם, היתה מרוע נגררה גופתה העירומה של החיילת ממקום הרצח לכביש שבו נמצאה. אם אמנם רצח ברנס את החיילת על גיבעת־החול

נרצחת מרים פינקוס לא פוענח

אם יוכח כי שלושת החשודים אכן רצחו לפני 70 שנים את הנערה מאור־עקיבא, יתכן מיפנה בפיענוח של שמונה מיקרים של אונס ורצח שאירעו מאז באיזור השרון, ושעמום ברנס יוכח כחף־מפשע

קשישים מרי להמשיך במעשי הנעורים. קשה היה לקשר את הצעירים בני הכפר עילוט שליד נצרת עם מעשי הרצח שבוצעו רחוק ממקום מגוריהם. כל מעשי הפשע נעשו בשרון, והמישטרה התמקדה בחיפושיה אחרי בני האיזור. ואמנם, רוצחה של רוברטה סרבי היה בן הכפר ג'סר אל־זרקא, הנמצא על הכביש הראשי קרוב למעגן־מיכאל.

ביום השישי הוארך מעצרו של השלושה עליידי השופט אשר בייזר ל־15 יום נוספים. לפי אישור היועץ המישפטי. הפעם גילתה המישטרה כי סאלח מסר עדות שבה סיפר כי יחד עם השניים האחרים ביצע את רצח מרי אלמקיאס. אם מצאה המישטרה את הרוצחים האמיתיים ואכן יפוענחו כל מעשי הרצח האלה תזכה מישטרת־ישראל בהישג נדיר, ויתכן כי העוול המישפטי הגדול ביותר בדורנו, לעמוס ברנס, יתוקן גם הוא.

שעליה הצביע, מרוע טרח להכניס את הגופה בחזרה למכוניתו, ולנסוע איתה כמה קילומטרים רק כדי להטילה בכביש קרוב. שגם בו היה ברור כי תתגלה בקלות.

אולם אם נרצחה רחל הלר במכוניתו של האיש שאנס אותה, ברור לגמרי כי היה צורך לזרוק אותה משם במקום כלשהו, דבר המסביר את מקום הימצאה של הגופה.

אבל מותה של רחל הלר לא היה האחרון בשרשרת הרציחות. שנה אחר כך, בנובמבר 1975, נמצאה גופתה של עיריית יעקובי בת ה־23, במטע אבוקדו שליד קיבוץ מעגן־מיכאל. היא היתה בדרכה לעבודתה כמורה בטירה שליד חיפה, ממקום מגוריה במעגן־מיכאל. גם היא חיכתה לטרמפ. גם היא נרצחה על רקע מיני ועל גופתה העירומה היו סימני מכות.

הרצח האחרון קרה בינואר 1976. גופתה של אלינור בך־לולו בת 24 מטבריה, נמצאה במצב של ריקבון בחורשת־אקליפטוס ליד נתניה. גם

מתלאיב לבית רוטנברג בחיפה, שם עמדה להיערך מסיבה צבאית. חברה באותו זמן, יורם ביכונסקי, הביא אותה במכוניתו לתחנת הטרמפים שביציאה מתלאיב, ומשם עלומה דרכה. גופתה העירומה נמצאה בכביש קיט ומיט שליד קיסריה כשעל צווארה כרוך שיוך חזיונית, ועל גופה סימני דקירות והתעללות. נעצרו חשודים רבים ביניהם ביכונסקי, אך לבסוף הורשע ברצח עמוס ברנס, שכיר את רחל באופן שיטתי זמן קצר קודם לרצח.

למרות שכתב הודאה בכתב ידו, הוא לא פירט בה כיצד ומרוע רצח את החיילת, וכאשר טיים את שיחזור הרצח חזר וטען כי: "הכל דמיון ותיאוריה". הוא הורשע עליידי שתי ערכאות ונידון למאסר עולם. אך גם אחרי סיום מישפטו נתורו תמיהות כליכך רבות ושאלות שלא ניתן להן הסבר, שרבים מאוד המשיכו להאמין כי הרוצח האמיתי לא נמצא, וכי ברנס הורשע על סמך ראיות נסיבתיות ולחץ מצד החוקרים. רק לאחרונה זוכה

מכיוון שרצח המתבצע ללא היכרות מוקדמת בין הרוצח והקורבן אינו מותיר קשרים ועיקבות עבור המישטרה, הסיכוי שהרוצחים יתפסו הוא קלוש ביותר. וכיוון שהגופות התגלו בדרך כלל ימים אחרי הרצח, במצב של ריקבון, לא נמצאו כל שרידים שיכלו להוביל את המישטרה אל הרוצחים.

מריבה בין חמולות

הרצח הראשון, הרשום עדיין בתיקי המישטרה כ"היעלמות", היה של מרים אלמקיאס. מרי, ככניויה בבית, היתה צעירה בת 21 מאור־עקיבא שליד קיסריה. היא עבדה בבית־החולים מאיר, ובשעות הערב של ה־2 באוקטובר 1966 חזרה מעבודתה בבית־החולים לביתה. מכונית של בית־החולים הביאה אותה